

سوره منافقون

شماره: ۶۳

جزء: ۲۸

محل نزول: مدینه

ترتیب نزول: ۱۰۵

تعداد آیه: ۱۱

ahlolbait.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش

همیشگی.

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ قُلْ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ

چون منافقان نزد تو آیند، می گویند: گواهی می دهیم که تو بی
تردید فرستاده خدایی. و خدا می داند که تو بی تردید فرستاده
اویی، و خدا گواهی می دهد که یقیناً منافقان دروغگویند. (۱)

اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۗ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ

سوگندهایشان را [برای شناخته نشدن نفاقشان] سپر گرفته در
نتیجه [مردم را] از راه خدا بازداشته اند. چه بد است آنچه را اینان
همواره انجام می دهند! (۲)

ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ اٰمَنُوْا ثُمَّ كَفَرُوْا فَطُبِعَ عَلٰی قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُوْنَ

این [صفت زشت نفاق و بدی اعمال] به سبب آن است که آنان [نخست] ایمان آوردند، سپس کافر شدند در نتیجه بر دل هایشان مهر [تیره بختی] زده شد، به این علت [حقایق را] نمی فهمند. (۳)

وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ^ط وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ^ط
 كَأَنَّهُمْ خُشْبُ مَسْنَدَةٍ^ط يَخْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ^ج هُمُ الْعَدُوُّ
 فَاحْذَرْهُمْ^ج قَاتَلَهُمُ اللَّهُ^ط أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ

چون آنان را بینی جسم و ظاهرشان [از آراستگی و وقار] تو را به شگفت آورد، و اگر سخن گویند [به علت شیرینی و جذابیت کلام] به سخنانشان گوش فرا می دهی [اما از پوچی باطن، سبک مغزی و دورویی] گویی چوب های خشکی هستند که به دیواری تکیه دارند [و در حقیقت اجساد بی روح اند که در هیچ برنامه ای اطمینانی به آنان نیست، از شدت بزدلی] هر فریادی را به زیان خود می پندارند. اینان دشمن واقعی اند؛ از آنان پرهیز؛ خدا آنان را بکشد؛ چگونه [با دیدن این همه دلایل روشن، از حق به باطل] منحرف می شوند. (۴)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّوْا
رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ

و چون به آنان گویند: بیایید تا پیامبر خدا برای شما آمرزش
بخواهد [از روی کبر و غرور] سرهای خود را بر می گردانند، و
آنان را می بینی که متکبرانه [از حق،] روی می گردانند. (۵)

سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ
اللَّهُ لَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

برای آنان یکسان است چه برای آنان آمرزش بخواهی چه
نخواهی، خدا هرگز آنان را نمی آمرزد. مسلماً خدا مردم فاسق را
هدایت نمی کند. (۶)

هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَيَّ مِنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ
حَتَّىٰ يَنْفَضُوا^ق وَ لِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ
الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ

فقط آنانند که می گویند: به کسانی که نزد پیامبر خدایند، انفاق مکنید
تا [از پیرامون او] پراکنده شوند. در حالی که خزانة های آسمان ها و
زمین در سیطره خداست، ولی منافقان نمی فهمند. (۷)

يَقُولُونَ لَئِن رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا
 الْأَذَلَّ ۚ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ
 لَا يَعْلَمُونَ

می گویند: اگر به مدینه بازگردیم، مسلماً آنکه عزیزتر است [یعنی عبدالله بن ابی سلول، رئیس منافقان] آن را که خوارتر است [یعنی پیامبر که هنوز به پندار آنان تمکن لازم را به دست نیاورده] از آنجا بیرون می کند. در حالی که عزت و اقتدار برای خدا و پیامبر او و مؤمنان است، ولی منافقان [به این حقیقت] معرفت و آگاهی ندارند. (۸)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ
ذِكْرِ اللَّهِ ۚ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

ای مؤمنان! مبادا اموال و فرزندان شما را از یاد خدا غافل کند،
و آنان که [به خاطر مال و فرزند از یاد خدا] غافل می شوند،
زیانکارند. (۹)

وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ
فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُنُ
مِنَ الصَّالِحِينَ

و از آنچه روزی شما کرده ایم انفاق کنید، پیش از آنکه یکی از
شما را مرگ در رسد و بگوید: چرا مرا تا مدتی نزدیک مهلت
ندادی تا صدقه دهم و از شایستگان باشم؟! (۱۰)

وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجْلُهَا ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

و هرگز خدا کسی را چون اجلش فرا رسد، مهلت نمی دهد؛
و خدا به اعمالی که انجام می دهید، آگاه است. (۱۱)